

Πρώτο.....Ποιήματα!!!

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ο ουρανός συνέφιασε
άρχισε να σκοτεινιάζει
το χώμα μύρισε
οι πρώτες ψιχάλες έπεσαν στη γη
έφθασε φθινόπωρο θαρρώ...

τα φύλλα στα δέντρα κιτρίνισαν
άρχισαν να πέφτουν στους δρόμους
και τις πλατείες
τα χελιδόνια έφυγαν
έφθασε φθινόπωρο θαρρώ...

Σεπτέμβρης...
το πρώτο κουδούνι χτύπησε
όλα τα μαθητούδια σαν σμήνη από μελίσια
γέμισαν τις αυλές στα σχολειά!
έφθασε φθινόπωρο θαρρώ...

Ο αμπελουργός άρχισε τον τρύγο
κοφίνια γεμάτα με μαύρα, κόκκινα, κίτρινα
σταφύλια
γεμίζουν τα πατητήρια
μοσχοβολάει άρωμα από ρετσίνα το
γλυκόπιτο κρασί
έφθασε φθινόπωρο θαρρώ...

Ο γεωργός πήρε το αλέτρι του
αρχίζει να σπέρνει τη γη
σε λίγο όλα θα γίνουν καταπράσινα φύτρα
η φύση θα ομορφύνει ξανά!
έφθασε φθινόπωρο θαρρώ...

Χρυσάνθη Τσαπραλή, Α3

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΣΚΕΥΕΙΣ

Στην κλίση του άξονα της Γης
Θες δε θες θα υποταγείς,
Γιατί, αν αλλιώς θέλεις τη ζωή σου,
Αμφισβητείς την ύπαρξη σου.

Από τον ένατο λοιπόν
αχνομιλάς στο παρελθόν
Θάλασσα, ακρογιάλια, διακοπές
αφήνεις πίσω θες δεν θες.
Ο δέκατος είναι στην καρδιά σου,
κρατάς αλώβητα τα ιδανικά σου.

Ο ενδέκατος σιμώνει,
τα λουλούδια τα πληγώνει.

Έδιωξες τα χελιδόνια,
μα εδώ μένουν τα αϊδόνια.
Σε λατρεύει και το χώμα,
αυτό γίνεται αιώνια.
Σε αγαπάει η σπορά
και το υνί του γεωργού.
Μόνη της θα μείνει, κλαίω,
η φωλιά του πελαργού.

Ένα σκαλί για μένα ακόμα,
είναι πολλά που απομένουν.
Τα μεγάλα όνειρα μου νομίζω
πως θα περιμένουν.
Συνγεφροσκεπαστή η φύση,
όμως δε θα με πτοήσει.
Στην εποχή του Φθινοπώρου,
το πείσμα θα μεγαλοουργήσει.

Αμφιδρομικός είναι ο καιρός,
μα θα συμβιβαστεί κ' αυτός.
Μια, μια η κάθε μέρα,
της πλημμύρας η φοβέρα.
Αν ρωτάς αν σ' αγαπώ,
λέω δίχως δισταγμό:
Είσαι ό,τι είναι τ'άλλα,
τα καρδιοθέλω τα μεγάλα.

Τζιοβανέλα Παπαδημητρίου, Β2

